

Giuri al nostru

Aurel Giurumia este actorul care, pentru mine, se confundă cu însăși ideea de umor. Adevărat. Mustos. Lângă el am "crescut" în Teatrul de Comedie, unde i-am descoperit bonomia. Orice întâlnire cu el era o lecție de viață; învățam să trăiesc bucurându-mă de fiecare clipă. E adevărat că l-am cunoscut într-o perioadă când petreceam cu toții foarte mult timp în teatru, unde devenisem, vrând-nevrând, un fel de familie. N-aveam bani, dar eram fericiți. Încă exista o moralitate a mediului teatral și încă mai era viu climatul de prietenie. Și Giuri al nostru, cum îi spuneam, știa să ne facă viața mai frumoasă prin spiritul său, adesea ironic, niciodată răutăcios. Mereu pus pe șotii, ne făcea nenumărate farse în timpul reprezentațiilor sau ne răspundea prompt la cine știe ce interpelare, în culise. Țin minte că, demult, într-un turneu la Constanța, ne îmbrăcam, la cabină, costumele de scenă. Era un frig îngrozitor. Ne clănțăneau dinții.

Descoperisem, zărindu-mă în oglindă, că mă cam îngrășasem. Am spus, nițel cam arogant: „Giuri, dacă îmi mai crește burta, pot să-l abordez și pe Falstaff”. Răspunsul a sosit îndată: „Dragă Vladimir, pentru Falstaff ai nevoie și de talent”. Nu pot uita astfel de replici: hazul lor era dublat de înțelepciune. N-am încercat niciodată să-l joc pe Falstaff.

Plecarea lui din Teatrul de Comedie am resimțit-o ca pe o pierdere personală. Cu el s-a destrămat o lume: cea a generozității, a veseliei, dar și a seriozității, când era vorba de muncă. Giuri al nostru zace, azi, într-o uitare nemeritată și, ca el, câți alți mari actori ai scenelor noastre! Bag de seamă că românul, deși simte nevoia să trăiască la umbra unor mituri – sau tocmai de aceea –, uită să prețuiască valorile de lângă el. Aurel Giurumia, actorul care a jucat în spectacole antologice, ca *Volpone*, *Trei surori*, *Livada de vișini*, *Dispariția lui Galy-Gay*, *Cinema*, *Strigoi la Kitahama*, a împlinit, în martie, 70 de ani. Aș dori

Aurel Giurumia

ca, din când în când măcar, să ne aducem aminte de personalitățile ieșite prea devreme și pe nedrept din vogă, aducându-le omagiul cuvenit. Chiar dacă uitarea tinde să facă parte din condiția noastră de oameni foarte ocupați, ar fi bine să ne oferim răgazul unor aduceri-aminte pentru cei care ne-au făcut odată să surădem sau să rădem în hohote. Să ne trăiești mulți ani de aici înainte, dragă Giuri, întru bucuria și prețuirea colegilor tăi de totdeauna!

Vladimir Găitan

Dan Puric sau fericirea de apoi

La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” Așa începe *Evanghelia după Ioan*. Mi-am ales nesilit de nimeni, poate împins de natură, care mi-a dăruit, se pare, un strop de har, Golgota cuvântului scris. El mi-a fost calea și nădejdea, osânda și curajul. Dar, de la o vreme, am început să intuiesc, să înțeleg, cu rezerve și cu teamă nemărturisită, că el, Cuvântul, era la început Dumnezeu, dar mai apoi omul a vrut să-l confişte pentru sine, să-l facă numai al lui, iar el să fie Stăpânul suprem! Motiv pentru care cuvântul a căzut mereu în păcat, gudurându-se, ba în stânga, ba în dreapta, umilindu-se

foto: Mihail Cratofil

Carmen Ungureanu și Dan Puric în *Toujours l'amour* la TNB